

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

Ribadeneyra, Pedro de
Coloniæ Agrippinæ, 1602

De morte Petri Fabri. XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

DE MORTE PETRI FABRI.

CAPVT XI.

GAndiensis Collegij suator, in primis, atq; adiutor extitit magister Petrus Faber, qui Romæ anno 1546. Kalend. Augusti, quo die Beati Petri Apostolorū principis vincula celebrantur, ex hac vita migravit ad Dominum. Vir planè admirabilis, qui in Allobrogibus, pago Vilarcto diocesis Gebennensis, anno M.D.VI. humili loco natus est, parentibus quidem agricolis, sed pijs. quorum ille vestigijs insistens, tanta iam inde a iuente ætate, religionis indicia præbuit, vt singulariter à Deo electus esse videretur. Nam & septimo ætatis anno, eximios quosdam ad pietatem sensit instinctus: & duodecimo, conseruanda castitatis præclaro quodam incensus studio, eiusdem votum in agro emisit: & tam ardenti insipientiæ studium incitatus est desiderio, vt contra voluntatem suam pater, à pastoritia illum cura, pecorisque custodia, ad literarum ludum tradere cogeretur. Quo in ludo, optimæ indolis, excellentisque ingenij specimen edidit: Grammaticisque mediocriter

eruditus, Lutetiam Parisiorum, vnde vigesimum annum agens, profectus est. Ibi post Philosophiæ curriculum feliciter immensum, Magistrali laurea insignitus, cum magnis icrupulorum stimulis conficeretur, & vel in desertum locum se addere, radicibusque victitare, vel alia æquè grauia, ad eum depellendum angorem, sibi proponeret: neque tamen vlla in re eius animus acquiesceret, in Ignatium incidit (quemadmodum diximus) à quo liberatus omnino, & ad eius vitæ cursum, quem postea Socij omnes sūt ingressi, primus adductus est. Confectis studijs, in Italiam dux reliquorum venit. Roma deinde Parmam primum, tum in Germaniam à summo Pontifice missus est: postea etiam cum D. Ortizio in Hispaniam, haud ita multo post reuocatus iterum est in Germaniam. Qua in Prouincia insigni doctrina, vitæ grauitate, atque prudentia, Catholicorum Principum animos misericè sibi obligauit. Pergratus ille fuit Alberto Cardinali Maguntino, apud quem diutius habitauit, Psalmosque Dauidicos in schola Theologica Maguntia est interpretatus Gratus Othoni Cardinali Augustano, Episcopo

tunc:

Lib. 2.

Cap. 2.

tunc Spirensi, multisque magnatibus, principibusque Catholicis. Hæreticorum furorem vehementer repressit, ac cum illorum antesignanis & magistris, in primisque cum Bucero, sæpenumero est congressus, tam acriter ac fortiter, ut (nisi illi obduruissent) fidem, quam ipse profitebatur, facile illis probare potuisset. Admirabilem pro Hæresiarum, totaque Germania orandi spiritum à Domino acceperat: sentiebatque, ac verò aperte etiam prædicabat, Catholicam religionem suæ integritati, atque pristino splendori tam demum restituendam, cum quorundam bonorum sanguine, Dei ira primum esset placata. Ex Germanis, Petrum Canisium, hominis fama excitatum, atque ipsum videndi desiderio Maguntiam Colonia profectum, Christo lucrificis, Societati que primum adiunxit. Hospitem suum Maguntinum Carthusianum effecit. Coloniae multas sæpè conciones Latinas habuit, non solū in sacerorum hominum conuentibus, sed etiā in tota Academia, easque mira, & graui pietate conditas. In templo verò D. Visulae, locum sacrum (quem verissimè auream cameram vocat) beatissimarum Virginum omnibus atque reliquis re-

fertissis

fertissimum, ac caelestem quendam o-
 dorem spirantem, humi abiectus diu
 multumque venerabatur. Vbi inter sa-
 crificandum, sicut alias saepe, illustres
 diuinis de rebus cognitiones accepit.
 Infracto semper pectore peruersorū
 hominum calumnias, furiosorum mi-
 nas, obstrepentium maledicta cōtem-
 psit: denique nostrae Societatis bonum
 odorem ubique sparsit: eique in nobi-
 lissimam illam & religiosissimam o-
 lim Prouinciam, viam aperuit, in qua
 ipse seminavit cum lacrymis, quae po-
 steri cum exultatione meterent. Eius
 exemplo permoti Monachi Cathu-
 siani, in publico conuentu, vniuersam
 nostram Societatem, omnium bono-
 rum operum, meritorumque suorum
 fecere participem. In belgica deinceps
 Prouincia, Lusitania, Castella, Hispania
 tota, omnibus, quibuscum vixit, ve-
 nerationi fuit. Postremò dum ex Hi-
 spania, vt Tridentino concilio adsit, à
 Pōtifice Maximo accersitus, anni tem-
 pore grauissimo, urbem ingreditur,
 celeriter in morbum incidit, breuique
 extinctus est. Sed eius iacturam Iaco-
 bus Laines, atque Alfonso Salmeron
 refarcierunt, in eodem Concilio Pon-
 tificis Max. nomine, iam tum commo-
 rantes.

rantes. Fuit Faber omnino, vir maxime pius, eruditus, spirituū discretionē excellens, sanitarum dono ornatus, orandi meditandique assiduitate præstans: tantæ verò abstinentiæ, ut aliquando sex totos dies cibi potusque nihil sumpserit. Obedientiæ in primis cultor & tenax, sui contemptor egregius, Dei gloriæ, hominumque salutis cupidissimus: familiari, quotidianoque sermone ad permouendos animos, in primis efficax: grauitate morum, & suauitate quadam solida venerabilis. Diuinis illustrationibus mirificè abundabat. Id tum ex libello quodam liquet, quem quasi commentarium de eiusmodi rebus scripsit: tum ex ijs literis, quas ex Germania, anno 1542. Venetias ad P. Iacobum Lainem eodem spiritu, & caritate & cōsuetudine sibi cōiunctissimum, quasi ad alterum se, fraternè misit. Quarum literarum particulā, in qua de se loquitur, ut plenius hoc intelligatur, adscribendam duximus: VT IN AM (inquit) tibi, frater charissime, explicare possem, quæ & quanta bona, ex quo abs te Placencia digressus sum, vsque ad hunc diem, & animam meam intrauerint, & in ea permanserint, quæ cognou-

sim.

rim, quæ tenferim in ijs quæ ad Deum,
 quæque ad sacratissimam eius ma-
 trem pertinent, & ad beatissimos tum
 Angelos, tum animas, quæ vel in cæ-
 lo: vel in Purgatorio sunt. Interiora
 verò mea quid referam? elevationes,
 & depressiones meas? introitus in me,
 & exitus ex me? quomodo didicerim
 mundare corpus, & animam, & spiri-
 tum, purificare cor meum, & reiectis
 impedimentis præparare vt diuina-
 rum gratiarum liquores recipiat, reti-
 neat, conseruet: petendo ad omnia
 hæc diuersa dona, quærendo, pulsando:
 De ijs verò, quæ ad proximum spe-
 ctant, non minus multa possent dici,
 in quibus Dominus Deus modos mi-
 hi & vias dedit, veritates ostendit &
 vitas, vt illum cognoscam, illi de bo-
 nis congaudeam, de malis compatiar
 in Christo, illum amem, illum feram,
 illum patiar, & illi compatiar, pro illo
 gratias, & agam, & petam, & veniã ac
 remissionem quæram, & excusationes
 inueniam, & coram Deo, & Sanctis e-
 ius bona de illo, ac pro illo loquar. In
 summa, Iacobe frater charissime, nun-
 quam ego nõ dicam factis aut verbis
 exequi, sed neque cogitatione possum
 comprehendere, quæ beneficia in me
 Deus

Deus meus contulit, & conferre paratus est, meas contritiones alligans: sanans omnes meas infirmitates: delens meas iniquitates: ipsi gloria, amen: ipsi laus, ipsi honor, & benedictio ab omni creatura. Ego quidem dico amen: sed & tu etiam (obsecro) de hoc fratre tuo illū laudato: illi benedicito: quod ego de vniuersa Societate, & de misericordia Domini rā abundantī, hactenus super illam effusa, facere quotidie non desisto. Hæc ille. Cū verò ex nostris nōnulli tanti Patris obitu mœrerent, cuius vita plurimum Societati contulisse, plura adhuc conferre posse videretur: ad illos Ignatius: Nihil est, inquit, quod doleamus: sarciet enim hanc nobis iacturam Dominus, alterumque pro hoc Societati Fabrum dabit, qui eius res multo etiam magis & augeat, & illustret. Quod quidem ita certè factum est. Nam dux Gaudiæ D. Franciscus Borgia, Collegium nostris Gaudiæ exædificasse non contentus in seipsum lapidem viuum Christo, in spiritualis ædificij structuram, offerre constituit. Itaq; ad Ignatium scripsit, statuisse nuncium se mundo remittere, & nudum Christum, nudū in Societate sequi: professionemque

possi

post mortem Fabri primus omnium
 emisit, vt ei successus, eiusque locum
 subiisse omnino videretur. Quantum
 verò incrementi, insigni sanctitate nō
 minus quàm nobilitate, huius viri ex-
 emplo & cura res Societatis accepe-
 rint, nemo est qui ignoret: cum tot e-
 ius opera Collegia cōstituta, tot ado-
 lescentes eximia indole, tot matura
 grauitate senes, tot viros vel sangui-
 ne, vel doctrina clarissimos, eius ex-
 emplo commotos, in Societate videa-
 mus. Et hæc quidem antequam Prepo-
 situs esset Generalis.

VNIVERSI ORDINIS CAR-
thusiensis erga Societatem charitas
& benevolentia.

CAPVT XII.

ET quoniam de præclaro ordinis
 Carthusiensis erga Societatem
 studio atque benevolentia men-
 tionem fecimus, non erit abs re, sigil-
 latim ea referre, quæ ad sanctissimi
 Ordinis de Societate existimatione,
 atq; testimonium pertinent. Nam qui
 hæc leget, intelliget profectò, quam
 suauem probitatis, ac sanctimonie o-
 dorem, nostri patres ab ipso Soceta-
 tis initio vbique sparserint, quam tam
 qu